

Maja kui mesipuu

HEIKI MAIBERG

Inimese elamise kaasüüriliseks tunginud herilaste, sipelgate ja hiirtega võib hakkama saada ka rahumeelselt, ilma neid tapmata.

Olgu kohe öeldud, et tavamesilastest, kelle mett me koogi peale paneme, siin juttu ei tule. On ju mesilaste kurvast saatusest kemiseeritud põldudel ja haigustesse nakatumisest niigi juttu olnud.

Paljud suvekodud on aga saanud pesapaigaks herilastele, kimalastele, igat liiki sipelgatele, hiiredrotid pealekauba. Et meie majakene on tehtud puidust ja meenutab juba väljast mesipuid, siis ongi ta saanud päriskoduks ka sellele seltskonnale.

Pool murelipuud herilastele

Varem leidsid herilased omale pesapaiga ikka maja päikesepoolses tuulekastis. Tänavu otsustasid nad pererahvale lähemale tulla ja punusid pesa otse välisukse ette tugi-palgi alla. Nii ärkasimegi kogu suve koos päikese ja herilastega.

Südasuveni võisime oma naabritega rahulikult koos eksisteerida, kuid augustis läksid meie huvid lahku. See juhtus siis, kui suurel murelipuul hakkasid kollased viljad valmima ja kaasüürilised kogu mitmesajaliikmelise perega juba koidu ajal marju nagistasid.

Meie agressiivsemad nõustajad soovitasid mürgipritsi välja tuua ja asteldega naabritele sõda kuulutada. Läksime siiski kompromisiteed: korjasime alumistelt okselt murelid ära, aga ülemised jätsime üüriliste hooleks. Ikka tiibadega kergem kohale lennata.

Oleme suve jooksul saanud herilastelt ka paar korralikku sutsakat, kuid see pidi kondivalu leevendamiseks ainult kasuks tulema. Eriti tundliku olendi võib herilase nõelamine aga inglite juurde viia.

Hoopis rahulikumad naabrid elavad maakivist vundamendi all meie mesimaja teises otsas. Need on lapsepõlvest juba tuttavad mesimummud ehk teiste nimedega kimalased, maamesilased, kuma-

lased, keda pidi oma paarisaja liigi ümber leiduma.

Igati armas ja sõbralik seltskond – lendavad õielt õiele ega tülita oma tähtsat tööd tehes kedagi.

Ah jaa... Sipelgad ka veel. Nematki muutusid juuli keskel rahu- tuks ja hakkasid terrassi plaadi vahelt sagedamini välja ronima.

Sipelgad kotiga metsa

Tõtsin siis kiviplaadi üles ja oh üllatust! – tuhatkond musta sipelgat sebisid oma munakuhila ümber ning rõõmustasid peagi sündivate järeltulijate üle.

Tegin ka siin humanitaarse otsuse: võtsin suure kühvli ja kilekoti ning tõtsin ettevaatlikult kogu pesakonna koos munakoormaga sinna sisse. Sidusin koti kinni ja viisin lähedalolevasse metsa. Peaasi, et emasipelgas kaasa sai. Seni pole ükski tagasi tulnud.

Varsti on sügis ja põldhiirtel on vaja talveks sooja ulualust leida. Ma ei soovitaks kellelgi hakata neid mürgitama ega juustuga lõksu meelitama.

Hiirtele kotitäis sihvkasid

Ostke kotitäis päevaliliseemneid ja jätke kott avatud suuga köögipõrandale. Andke neile paariks ööks rahu ja vaikust ning tulemus on üllatav. Kott on küll viimse seemneni tühi, aga see-eest ei krabista enam keegi terve talve jooksul sahvrinurgas ega korralda pööningul pillerkaare.

Tulnukatel seemnelaod täis ja kõhukesed pungil. Külmade saabudes võib hakata vaikselt piiksudes kollastest päevalillepõldudest unenägusid nägema.

Kus on öeldud, et kõik need loomakesed on loodud siia maailma meie elu sagama, äkki on vastupidi.

MATI NARUSK